

N:o 57.

Af herr **L. W. S. Lothigius**, angående ändring i villkoren för åtnjutande af undervisnings- och uppfostringsbidrag från förslagsanslaget till uppfostringsanstalter för sinnesslöa barn.

Genom lagen angående döfstummeundervisningen den 31 maj 1889 och lagen angående blindundervisningen den 29 maj 1896 är *obligatorisk* undervisning anordnad för följande grupper af abnorma barn:

- 1.) Döfstumma;
- 2.) Sinnesslöa döfstumma; och
- 3.) Blinda.

Frivillig undervisning befrämjas genom bidrag af statsmedel för:

- 4.) Blinda, som tillika äro döfstumma;
- 5.) Sinnesslöa; och
- 6.) Epileptiska sinnesslöa;

Men för *en* grupp af abnorma barn:

Blinda sinnesslöa gifves för närvarande icke tillfälle till något slags undervisning.

I lagen om blindundervisningen stadgas nemligen i § 1 mom. 2, att lagen icke eger tillämplighet å blinda barn, som tillika äro sinnesslöa, och i § 4, att barn är skolpliktigt — — — derest icke barnet — — är så svagt begåfvadt, att dess fortfarande vistande i läroanstalt anses vara utan gagn; hvarjemte i kongl. stadgan den 29 maj 1896 § 29 förordnas, att, derest i förskola eller institut intagen lärjunge skulle finnas oemottaglig för der meddelad undervisning, direktionen (styrelsen) må på rektors anmälan sådan lärjunge från läroanstalten skilja. Sinnesslöa blinda barn kunna således icke erhålla undervisning i blind-

skola. För antagande, att sådana skulle vara mindre bildbara än sinnesslöa barn i allmänhet eller döfstumma sinnesslöa, hvilka sistnämnda åtnjuta förmånen af obligatorisk undervisning, finnes icke något skäl; hvadan utväg synes böra beredas äfven för blinda sinnesslöa barn till erhållande af den undervisning, för hvilken de äro mottagliga.

Någon omedelbar åtgärd från statens sida för åstadkommande af uppfostringsanstalt för blinda sinnesslöa synes icke böra ifrågasättas, utan torde den för sådana vanlottade nödiga undervisning kunna nöjaktigt befrämjas derigenom, att — på sätt enligt kongl. kungörelsen den 28 maj 1897 nu eger rum i fråga om dels af landsting eller stadsfullmäktige anordnade uppfostringsanstalter för sinnesslöa barn, dels ock den af föreningen för sinnesslöa barns vård i Stockholm upprättade uppfostringsanstalt äfvensom för den privata anstalten för uppfostran af sinnesslöa döfstumma i Hjorted — bidrag från det å åttonde hufvudtiteln uppförda ordinarie förslagsanslaget till »uppfostringsanstalter för sinnesslöa barn» jemväl finge utgå för hvarje blindt sinnesslött barn, som vid privat anstalt för uppfostran af sådana barn åtnjuter undervisning.

I fråga om beloppet af det årliga bidrag, som för hvarje i dylik anstalt undervisadt barn bör af statsmedel lemnas, synes, med hänsyn till de med undervisningen förknippade svårigheter, beroende på nödvändigheten att dervid använda en för blindundervisning och idiotundervisning kombinerad metod, icke böra sättas lägre än för lärjungarna vid nyssnämnda anstalter eller 250 kronor om året för hvarje barn.

På grund af hvad sålunda anförts, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta sådan ändring i de för åtnjutande af bidrag till undervisning och uppfostran af abnorma barn från förslagsanslaget till »uppfostringsanstalter för sinnesslöa barn» fastställda vilkor, att dylikt bidrag må utgå jemväl för hvarje i privat uppfostringsanstalt intaget blindt sinnesslött barn med 250 kronor om året, på i öfrigt samma vilkor, som gälla för andra anstalter för sinnesslösas undervisning.

Stockholm den 24 januari 1901.

L. W. Lothigius.